

Bugün ata sporumuzun geri kalmış olmasının sebeplerini, Gençlik ve Spor Bakanlığımızın araştıracağına ve bunun üzerinde duracağına inanıyorum.

Gençliğin beden eğitiminin, özellikle kurulmuş beden eğitimiyle ilgili müesseselerde yapılmasında sayılamayacak kadar faydalar vardır.

Arkadaşlarımızdan bazıları, "Boş zamanları değerlendirmek" dediler.

Bence, insanların boş zamanı çok az olur; hele hele inançlı insanların boş zamanı çok azdır. Ya istirahati vardır, uyur; ya işi vardır, çalışır; yahut da ibadeti vardır, yapar.

Onun dışında, "Şu zamanımı nasıl öldüreyim acaba?" diye düşünen kimselerin boş zamanlarını değerlendirmek hususunda onlara yardım etmek, bence bir bakıma abestir; ama, vücudu geliştirmek, sağlığı, sıhhati temin etmek maksadıyla yapılan sporu devamlı teşvik etmek lazım. Endişem şu ki : Memleketimizde sporun, bir bakıma vücut geliştirmek veya sıhhat kazanmak yerine, bir seyre dönüştüğünü görmekte de müteallim ve müteessir oluyoruz. Bakıyoruz, stadyumlarda, binlerce insan, 20 bin, 30 bin, 50 bin, -şimdi teşvik ediliyor "100 bin olsun" deniliyor- 100 bin kişiyi bir stadyuma dolduruyoruz; 11 kişi bir tarafta, 11 kişi bir tarafta koşturuyor ve netice itibarıyla bir seyir ortaya çıkıyor... Buna spor demek mümkün mü acaba? Belki bir spor, ona faraftar olmak belki güzel bir şey; ama, sadece seyir mertebesinde kaldığı zaman, insana üzüntü veriyor. Hele hele, spor müsabakası bittikten sonra yolları dol-duran o kalabalıklar, yolları ellerinde bayraklarla, üstleri bayraklarla donatılmış arabalarıyla İstanbul trafiğini altüst eden insanlar, eğer müsabaka 20.00 veya 21.00'de bitmişse gece saat 23.00 ve 24.00'e kadar yollarda feryat eden, bağırın, çağırınlar, hatta kavgalar eden, adam döven insanların halini görünce de, bunu bir spor olmaktan çıkarıp da, bir seyir haline, bir gösteri haline dönüştürdüğümüzü görünce, insan müteessir oluyor.

Muhterem arkadaşlarım, arkadaşlarımız hep temennide bulundular; "filan yerde şu kadar kişiyi istiyen spor tesisleri vardır, filan yerde de olsun" denince, aklıma, hani uyuklar-ken konuşulan, liman inşaatıyla ilgili bir konuda, bir milletvekilimizin, "Ben de onu memleketime de istiyorum" diye parmak kaldırmasına benzettim.

Bunu isteyen, acaba, memleketinde fabrika var mı? Kaç işsiz var? Akşam evine bir ekmek parasını götüremeyen kaç kişi var?

Büralara milyarları yatalım; ama, memleketin her şeyi tamamsa o zaman yatalım. Yoksa bu, sıkıntılar doğurur. Spor tesislerini yaparsınız, 100 insan gider oralarda eğlenir, spor seyreder, "başarılı bir futbol oynandı" der, dışarı çıkar; ama, kahvehanelerinizde binlerce, yüzbinlerce, milyonlarca insan iş bekliyor ve ekmek parası bekliyorsa, bu, hayırlı bir temenni olmaz, sadece ıstırap getirir. Aç insanın oynayabileceğine ben inanmıyorum. Memleketimizde, önce insanları doyurursak da, şu büyük tesislerin, milyarlık, trilyonluk tesislerin daha sonra yapılmasına gayret etsek, daha hayırlı olur gibi geliyor bana.

Olimpiyatların İstanbul'da yapılmasıyla ilgili husus gündeme geldiği zaman, ben buna karşı olduğumu söyledim ve gazetelerde boy boy benim bu konudaki sözlerimi naklettiler. Dedim ki, "Hastane kapılarında insan ölüyor mu?" "Ölüyor" dediler. Hastanelerimiz yetiyor mu? dedim, "yetmiyor" dediler. "9 milyon insanımız kahvehanede bekliyor mu?" dedim, "bekliyor" dediler. "Yollarımız tamamlandı mı?" dedim, "yok" dediler. Madenlerimize el uzatıldı mı?" dedim "yok" dediler. "Ziraatimiz boyuna geri gidiyor, haberimiz var mı?" dedim "var" dediler. Öyleyse, milyonluk, trilyonluk bir tesisin yapılmasını, bunların önüne almayı ben bir parça insaf ölçüleriyle bağdaştıramıyorum. Önce karnımızı doyuralım, sonra da faziletli sporcularımızı yetiştirelim.